

tricht-Traktat, Maastricht II, eller hvad den nu skal hedde, og at man forestillede sig den ulykke, at Danmark kom med i den fælles mønt, ja, så er vi altså meget tæt på at være med i en egentlig forbundsstat – i Vesteuropas forenede stater. Så er vi i den situation, at toget er kørt og vi står i en situation, der ikke kan rulles tilbage. Derfor er de kommende år utrolig afgørende, og derfor er det også uhyggeligt, at man overhovedet kan drømme om at gennemføre den slags ting som Maastricht II-Traktaten uden folkeafstemning.

Vi er meget tæt på, at den afgørende magt forsvinder fra dette Folketing og placeres i Bruxelles hos bureaukraterne. Vi er meget tæt på det punkt. Tættere end nogen og tættere end regeringen i hvert fald forestiller sig, men hvis man både får den fælles mønt og Maastricht II-Traktaten, så er EU en forbundsstat, og så forsvinder den nationale selvstændighed. Det er det, der står på spil, og det, der er så smerteligt i en diskussion som den i dag, er, at erkendelsen af det problem tilsyneladende kommer for sent hos den danske regering.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Når man sådan lytter til hr. Keld Albrechtsen og dermed Enhedslisten, så sidder man og får den tanke: Hvad er det i virkeligheden, man vil?

Man sabler alt det ned, der hedder at prøve at få Det Europæiske Fællesskab til at fungere på en sådan måde, at man kan få udvidelsen med de øst- og centraleuropæiske lande på plads.

Men hvad er det for et perspektiv, Enhedslisten har? Ønsker man ikke, at de lande, der tidligere har været under kommunistisk styre, som nu gerne vil med i Det Europæiske Fællesskab, kommer med ind under de demokratiske principper, som vi har arbejdet under, og at de også skal have muligheden for det?

Så må hr. Keld Albrechtsen, hvis han havde det ønske at hjælpe de mennesker, der har levet under diktaturet, til at komme til at leve under demokratiet, da også komme til den konklusion, at det kun kan ske, hvis det er sådan, at vi ændrer den samarbejdsform, som vi har etableret, og at vi får tilpasset vores institutioner og lignende til den fremtid, som tegner sig.

Jeg synes, det er så fattigt og perspektivløst, det, hr. Keld Albrechtsen giver udtryk for her fra Folketingets talerstol. Så jeg vil gerne anmode hr. Keld Albrechtsen om i det mindste at

prøve på at tænke tanken til ende, om der ikke er et perspektiv for de mennesker, om vi ikke skal hjælpe dem til at komme til at leve under stabile demokratiske vilkår.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hvis det var udvidelsen af EU, som virkelig lå deltagerne i regeringskonferencen på sinde, så ville forhandlingerne på konferencen jo handle om udvidelsen og ikke alt muligt andet, men det eneste, man stort set ikke drøfter, er udvidelsen. Så jeg synes ærlig talt, at den argumentation, som hr. Kent Kirk kommer med, preller let af.

Nej, det, man er optaget af, er at lave denne arbejdsløshedsskabende ØMU-konstruktion med den fælles mønt. Det, man er optaget af, er at få unionspoliti. Det, man er optaget af, er at blande sig i militærets spørgsmål. Det, man er optaget af, er at lave institutionelle ændringer og give Unionen mere magt på alle mulige områder. Nej, udvidelsen ligger langt ude i tiden.

Vi ved ikke engang, hvilke lande der kan få mulighed for at blive optaget, måske ad åre Polen og Tjekkiet, og så stoppes der ved det, og Europa bliver igen delt. Og det, vi frygter så meget, er, at alt dette ender med, at man laver en vesteuropæisk forbundsstat, et fort Europa, og lukker de fleste af de østeuropæiske lande ude, måske bortset fra Polen og Tjekkiet, så vi igen har et delt Europa. Det er det, der i virkeligheden foregår.

Hvis det var et virkeligt samarbejde med alle de østeuropæiske lande og med Rusland med henblik på nedrustning, med henblik på at løse problemerne med de gamle atomkraftværker osv. osv., så var det en diskussion, der var værd at deltage i, men det diskuterer man ikke på regeringskonferencen.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Nu taler hr. Keld Albrechtsen i hvert fald imod bedre vidende. Alle, der har fulgt med i de sidste mange år i de mange diskussioner om EU-politikken, ved jo, at regeringskonferencen er en forudsætning for udvidelsen, og at det er det, man taler om.

Man taler om, hvordan man skal indrette det europæiske samarbejde, så udvidelsen bliver mulig. Man har også truffet den beslutning, at når regeringskonferencen er færdig 6 måneder derefter, så starter udvidelsesforhandlingerne.